

RIU EXPULSAT DE LLERA

No m'agrada, per sistema, anar d'*alternatiu* pel món. Em sembla malaltia deguda a una adolescència mal resolta. M'agrada, sempre que sigui possible, navegar pel mig del riu de la vida, allà on el riu és més *idènticament* riu. Els remolins de la seva vorera empantanegada, on no se sap on acaba el riu fluent i on comença la riba dura, em maregen. Allà, fins i tot, -et fixaràs- algunes aigües es tornen boges i a trets pugen riu amunt contra corrent. A frec de terra, les aigües semblen molt *alterades*. Un remolí és com si l'aigua es fes una palla d'autosatisfacció. Quin rotllo! En canvi, el doll central és tan engrescador, tant dreturer! Duu tota l'empenta de la baixada, ho arrossega tot, s'ho salta tot, ningú no el detura, va de dret a acomplir la seva intenció. És ell. D'*identitat* clara.

Però en aquests darrers sis mil anys les aigües de la vida s'han enterbolit. L'èxit de la vida se'ns està menjant la vida. Hi ha més set que aigua. L'avenç del riu s'ha vist barrat per una rutilant ciutat humana desmesurada, anomenada Babilònia, que es diu a si mateixa senyora del nord, del sud, de l'est i de l'oest, artificiosa, fètida i contaminant, que ha malmès la frescor primicera d'aquells rierols que baixaven alegres de les muntanyes verges. Totes les torrentades són capturades i conduïdes a servir a la metròpolis. L'opressió, per part de l'humà prepotent, sobre el seu germà, sobre els animals, sobre les plantes i sobre terra, mar i aire sencers, l'imperialisme dels pobles rics i, per tant, violents sobre els pobles poc dotats de riqueses per la natura, tot plegat ha podrit la frescor de la vida. Al final de la ciutat, allà on desaigua, hi ha instal·lada una resclosa, anomenada censura, que filtra tot allò que en surt. Només deixa passar aigua bruta. La neta, que va entrant pel capdamunt, és reciclada a l'inrevés en el ventre de la gran prostituta. Fins que el corrent no s'ha ben contagiats del mal general, no obté llicència per a seguir el seu curs. Per desgràcia, ara fa fàstic d'anar pel mig del riu, aigües avall de la Babilònia. Tota realitat de vàlua, si vol desenvolupar-se, cal que pagui el tribut de la mentida, de la traïció, de la infidelitat, de la venalitat, de l'adulació, etc. Els peixos dignes s'arreceren en l'alternativitat

i panteixen desficiosos tot cercant una mica d'oxigen vivificador. No els resta altre remei. L'alternativitat ha esdevingut necessària, tot i que no m'agrada gens el fet de veure'm obligat a romandre-hi si us plau per força. Riuets i canals de marge; clavegueres fosques i desconegudes que aporten, d'amagat, aigua neta al fons de pous de brocal camuflat en racons de penombra!

En els darrers segles a la Babilònia, solcada d'antic per grans i vistoses avingudes, li ha sortit com una xarxa de canonades que fa possible la relació de tot amb tot: els mitjans de comunicació social, i això li ha permès de créixer més encara. Aquesta xarxa ja va néixer contaminada i unidireccional del premador cap a l'expremut a altes pressions. Mitjà ideal per mantenir l'homeostàsia de la porqueria. Tothom pensa en princeses que compadeixen sidòtics o amb Caixes que es casen amb Barces, mentre el veí del pis de dalt amb la seva família es desespera sense feina ni sou i els emigrants furtius s'electrocuten en els filferros fronterers o s'ofeguen en xalupes sadolles d'humanitat sofrent.

I, també aquí, ha estat necessari bastir la xarxa *altra*. A la nostra terra, gent valenta, no contaminada, no dirigida, no grimpaire, gent que no es vol *identificar* amb el discurs políticament correcte, amb el pensament únic i amb altres galindaines per l'estil ha muntat heroicament premsa alternativa, interactiva, directa. La recull i la serveix. Ja ens ha fet cinquanta lliuraments. Han resistit. Han reeixit. Real! Impensable!
ILLACRUA.

Lluís M. Xirinacs, Barcelona, tardor de 1997
Publicat a *Illacrua*

Informació sobre el setmanari *Illacrua*

'Illacrua' naixia el 1992 amb el nom de 'Cruïlla' amb l'ànim de ser un lloc de trobada on cadascú, sense renunciar al seu món, a les seves coses, a les seves lluites, contactés altra gent'. El mitjà es presentava als lectors dels Països Catalans com 'una revista mensual de contrainformació alineada amb les sensibilitats de l'esquerra alternativa, i amb la particularitat d'estar vinculada als moviments socials.

Coincidint amb la majoria d'edat del mitjà, el col·lectiu que edita 'Illacrua' ha decidit d'unir esforços per sobreviure en el món de la premsa escrita i treballar conjuntament amb el setmanari 'La Directa', una publicació més jove, que ha agafat embranzida amb els seus tres anys de trajectòria. Fruit d'aquesta unió, aparegué la nova 'Directa', que, tot i mantenir l'essència pròpia del setmanari, arrelat a l'actualitat dels moviments socials, incorporà més pàgines i noves seccions d'anàlisi i alternatives.

Actualment: <https://directa.cat>

